

[Morten Lange.]

hvis den kan virke neddæmpende i al almindelighed på den slags stridigheder, så er det kun godt.

Jeg indser klart, at dette lovforslag sikrer et stort flertal af dem, jeg vil kalde „de neutrale lig“, til folkekirkens præsters bistand. Jeg tror ikke, der er ret mange mennesker i dette land, der har ret meget imod det. Jeg tror, det er almindeligt anerkendt, at i den slags bekymrende situationer kan hjælp og støtte fra nogle, som er vant til at være stillet over for en sådan situation, såmænd være rimelig og nyttig og vil næppe blive taget som noget stort indlæg for en trosretning eller noget andet. Men jeg lægger altså blot her vægt på, at den store neutralistiske masse, som udgør en stor del af den danske folkekirkens medlemskreds, ja, for dem er der altså truffet beslutning, medmindre de husker at skrive en linje om noget andet. Jeg synes ikke, der er grund til den store tvistighed på dette spørgsmål, for det tror jeg altså ikke der er baggrund for i befolkningen. Men det skal dog nævnes her, at sådan er bestemmelserne formuleret.

Jeg tror godt, der kan være anledning til i udvalget at se på en hel del af de bestemmelser, man er nået frem til her, for nok er de fleste af dem fremskridt, men man kunne måske nok komme videre, end man er gået her. Men i hovedsagen vil jeg da anerkende lovfremskridtene, som de ligger.

Jeg skulle dog måske trods alt komme med en enkelt subjektiv bemærkning til afslutning. Når loven giver kirkelige myndigheder så kraftig en indflydelse i denne epoke af livet, så kræver det nok et tilsvarende mådehold med hensyn til, hvorledes man benytter denne myndighed, man hermed har fået. Nu er jeg ikke sådan, at jeg ligefrem går til begravelse af lyst — det er det vel de færreste der gør — og det er ikke et af de steder, hvor jeg har det store erfaringsområde, men jeg må indrømme, jeg blev lidt overrasket, engang jeg kom til sådan en begravelse af en af mine udmærkede venner, og den stedlige præst forklarede, at dette var skam ikke nogen mindefest for den afdøde, dette var en gudstjeneste, så nu havde vi værsø at indrette os efter det. Jeg tror, at præsten var i sin gode ret. Jeg tror ikke, han overskred nogen lovgivning. Men man kunne måske sige det på den måde, at hvis

de danske præster — som de fleste nok gør — vil forstå, hvad det er for en myndighed, der er dem tillagt i denne lov, så vil de også nok i lidt højere grad, end det måske hænder en gang imellem, dæmpe ned og ikke, om man så må sige, benytte sig af lejligheden til at give de fremmødte menighedsmedlemmer og andre en opsang. Dette er såmænd ikke nødvendigt, det er såmænd heller ikke ventet, det er ikke det, man er kommet for. Man er kommet for at ære den afdøde, og om det skal ske i Guds navn i større eller mindre grad, det må præsten selvfølgelig dosere. Det er det, der er hovedsigtet, og det tror jeg også langt de fleste af de danske præster er enige med mig i. Derfor er deres bistand velset, også langt uden for de egentlige troendes rækker.

Honoré (KrF):

Det fremsatte lovforslag et et vigtigt skridt henimod en revision af en lovgivning, der hviler på et meget gammelt lovgrundlag, herunder en forordning fra 1682. Det virker umiddelbart rationelt at samle alle bestemmelser om begravelse og ligbrænding i én lov, og vi er også positive over for, at der bliver en lettere adgang til ligbrænding, og at der finder en liberalisering sted over for medlemmer af andre trossamfund, sådan at deres begravelsesritual ikke skal godkendes af kirkeministeriet. Hvis det ikke forringer sikkerheden, kan vi ikke have noget imod, at man aflaster politiet.

Men selvfølgelig rejser et sådant lovforslag også en del spørgsmål. Et nok temmelig uvæsentligt spørgsmål er den indskrænkning i præsternes frihed, der finder sted derved, at de ikke kan nægte at medvirke til en ligbrænding. Men alligevel stiller jeg spørgsmålet: hvis der hos nogle få præster i folkekirken skulle være teologisk begrundede samvittighedsproblemer ved at medvirke til bisættelse, er det så i grunden nødvendigt, at man indskrænker præstefriheden her? Så vidt jeg ved, rejser den ikke større problemer.

Så er der det med adgangen til at gå til skifteretten; vil det ikke kunne udsætte begravelseshandlingen i for lang tid, og er det ikke at tillægge skifteretten en for stor betydelse?

Et stort spørgsmål er jo hele problematikken omkring begravelsesmyndigheden i ka-